

[Aksel Larsen.]

staar i noget umiddelbart Forhold til Antallet af Medlemmer. Hvorom alt er, Kontingentet i de forskellige Kasser er endogsaa meget betydeligt, og det har muliggjort for en Del af Kasserne at opnaa Dispensation fra 10 Maaneders-Bestemmelsen.

Derimod er der heller ikke for disse Kasser skabt nogen varig, ordentlig Tilstand paa disse Omraader og naturligvis slet ikke for de Kasser, der ikke har været i Stand til at søge eller opnaa Dispensation. Derfor er det et levende Ønske og berettiget Krav fra Kasserne og deres Medlemmer, at denne Bestemmelse overhovedet afskaffes, men der maa rigtignok tilføjes, at for at det skal blive muligt, maa det offentlige træde til. Man kan ikke paalægge Arbejdsløshedskassernes Medlemmer større Byrder end nu. Skal der være Tale om nogen Forandring der, maa man, det siger sig selv, tale om, hvordan man skal *lette* Byrderne, hvordan man skal nedsætte Kontingenterne. Disse Kontingenter er, hvis man vil se saadan paa det, overhovedet ikke berettigede, for det, man forlanger, Folk skal selvforsikre sig imod, Arbejdsløsheden, er jo en Samfundssag, hvorpaa den enkelte Arbejder ikke har nogen Indfyldelse; men det er i Virkeligheden uberettiget, at Samfundet forlanger, at Arbejderne selv skal betale en Del af Udgifterne til Forsikring mod et Samfundsonde.

Denne principielle Betragtning kan kun yderligere understrege, at det er mere berettiget at kræve en Nedsættelse af Kontingentet, end det er at kræve en Forhøjelse. Hvad 26 og 39 Ugers-Bestemmelsen angaar, er jo Forholdet det, at der ikke kan søges Dispensation fra den. Forholdet er endvidere det, at den tidligere Socialminister ved flere Lejligheder kategorisk har erklæret herfra, at disse Bestemmelser vilde han ikke under nogen Omstændigheder fravige, de maatte være en fundamental Betingelse for Medlemsskab i Arbejdsløshedskasserne, i hvert Fald for nydende Medlemsskab. Det kan kun glæde mig, hvis enten den nye Socialminister har andre Anskuelser paa dette Punkt, eller hvis Regeringen og Regeringspartierne overhovedet paa dette Punkt nu nærer andre Anskuelser. Givet er det, at under de Forhold, hvorunder vi befinder os, med den

konstante kæmpemæssige Arbejdsløshed, der allerede nu i Begyndelsen af December omfatter ca. $\frac{1}{4}$ af alle Arbejdere, kan man ikke med noget som helst Skær af Berettigelse kræve hverken den ene eller den anden af disse Bestemmelser opretholdt. Under de Omstændigheder — maa man give mig Ret i — er det eneste rimelige at slette dem af Loven, og naturligvis maa man her tage i Betragtning, at denne Ændring af Loven maa ledsages enten af en Bestemmelse, som af os foreslaaet, om, at Staten simpelt hen skal refundere Arbejdsløshedskasserne deres Merudgift, eller erstattes med det, vi i og for sig hellere ser, nemlig et forhøjet Statstilskud til Arbejdsløshedskasserne.

Vi er, hvad dette Forslag angaar, i fuldkommen Overensstemmelse med Arbejdsløshedskasserne. Jeg kan udtale det saa absolut, fordi der paa en Række Arbejdsløshedskassers Delegeretmøder er vedtaget Resolutioner, der gaar ud paa, at man ønsker disse Bestemmelser ophævet, men hvori man samtidig erklærer, at de kun kan ophæves, forudsat at det offentlige paatager sig Udgifterne derved. Dette Synspunkt er senere tiltraadt paa Arbejdsløshedskassernes Aarsmøde, som holdtes for nylig, hvor man vedtog en Resolution i samme Retning.

Ja, under de Omstændigheder forstaar jeg ærlig talt ikke Regeringspartiernes foreløbige Afvisning af vort Forslag, for jeg maa tage det, der er sagt af de to Regeringspartiers Ordførere, som nærmest ensbetydende med en Afvisning. Her stilles ganske vist i Udsigt, at Problemet vil blive overvejet i Forbindelse med Overvejelsen af en Revision af Lovgivningen overhovedet, men disse Overvejelser vil jo i bedste Fald tage en ganske betydelig Tid, og naar man alligevel selv siger, at man vil skride til disse Bestemmelers praktiske Ophævelse i Tiden fra nu indtil 1. April, og at man venter, at Overvejelsen skal være tilendebragt og eventuelle Lovændringer besluttet inden den Tid, saa var det jo mere reelt, at man satte ind paa det Punkt, hvor man ved, det gør mest ondt, hvor man ved, at en Revision er i allerhøjeste Grad paakrævet og i allerhøjeste Grad ønsket, og foretog disse Ændringer med det samme.